

Čteme si spolu!

Příběh č. 1 – Ondřej jde do školy

Ten den paní učitelka řekla, že do třídy přijde nový žák. Všichni se moc těšili na nové zvířátko. Jakmile paní učitelka Kvočna prozradila, že nováček bude MEDVĚD, začali žáci pištět nadšením.

Zaječka Lenka uvažovala, zda to bude chlupatý růžový medvídek, jako je ten, kterého má na své svačinové krabičce. Krtek Eda si představoval měkkého hnědého medvídka se sametovými tlapkami. Myšáci doufali, že přijde medvídek v holínkách a teplém vlněném Filip všechny přesvědčoval, že jakýkoliv medvěd bude prima

kabátku. Lišák

Když se dveře třídy otevřely... a paní učitelka přivedla Ondřeje...

... VŠICHNI... ZAJEČELI!

Ondřej nebyl medvídek. Ondřej byl obrovský, chlupatý, děsivý grizzly!

Paní učitelka ukázala Ondřejovi místo vedel krtek Edy. Ondřej mu chtěl říct „ahoj“ svým

Ale když se posadil,

Krtek Eda si leknutím

„Ondřeji!“ řekla paní

větší židli.“

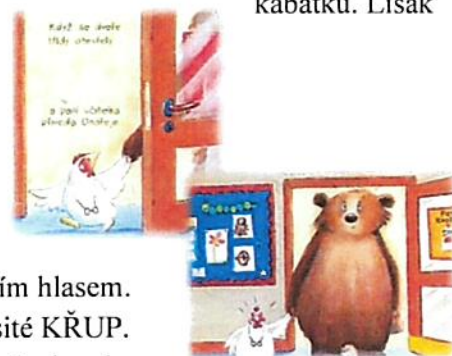


nejpříjemnějším hlasem.

ozvalo se hlasité KŘUP.

zakryl obličej tlapkami.

učitelka Kvočna. „Bude lepší, když ti najdeme



Paní učitelka podala Ondřejovi nový sešit a tužku. Ondřej byl samozřejmě velmi hrdý. S širokým přátelským úsměvem se otočil k myšákům, aby jim sešit ukázal. Ondřej ale zapomněl, jak děsivě vypadají jeho zuby. Zapomněl, jak velké jsou jeho tlapy. A také zapomněl, jak ostré jsou jeho drápy.

Myšáci se vyděšeně rozprchli po třídě. V nastalém zmatku někdo omylem roztrhal Ondřejův nový sešit. Náhle začali všichni žáci panikařit.

„Ondřej je moc velký!“ křičel jeden myšák. „Ondřej je moc chlupatý!“ ječel druhý. „Ondřej je moc děsivý!“ zapištěli všichni najednou.

„Ach, Ondřeji,“ řekla paní Kvočna, „Zkus být, prosím, trochu opatrnější.“

O polední přestávce se všichni sešli venku. Ale pro Ondřeje nebylo na lavičce dost místa a nikdo ho nepustil sednout. A tak se posadil opodál a ponořil tlapu do velké sklenice medu, který mu zabalila maminka k obědu.

Když se naobědvali, tak jim paní učitelka dovolila, aby si šli hrát ven. Myšáci začali hrát na schovávanou. Všichni se rozběhli a hledali nějakou skrýš. Ale Ondřej byl moc velký.

Ondřej zavřel oči a začal raději počítat. „Jedna... dva... tři... UŽ JDU,“ zahřímal Ondřej.

Lenka se trásla strachy a tiskla se k Filipovi. Edáček s křikem utíkal k paní Kvočně.

„Pojďme dovnitř a zahrajeme si nějakou tichou hru,“ rozhodla paní učitelka.

“Ondřeji, zlatíčko, zkus být, prosím, trošku méně děsivý.“

Zvířátka se posadila do kruhu, ale pro Ondřeje žádné místo nezbylo. Ondřej neměl nikoho, s kým by si hrál, ani nikoho, s kým by si povídal. Do jeho velkých hnědých očí stoupaly slzy. Velké kapky se mu koulely dolů po dlouhém čenichu a pleskaly o zem.

„Jsem moc děsivý medvěd,“ popotáhl. „Jsem moc chlupatý medvěd,“ vzlyknul. „Jsem prostě moc velký medvěd grizzly.“

Zdálo se, že to bude příliš dlouhé odpoledne.



Najednou byl čas jít domů. Paní učitelka stála před školou a mávala zvířátkům, která mířila k lesu. Lenka hopsala z kopečka. Filip honil tři myšáky kolem stromu. Krtek Eda cupital mezi listím. A Ondřej se ploužil daleko za ostatními.

Náhle vyskočila z dutého stromu banda zlých potkanů!

„Ale, ale, jestlipak tohle nejsou strašpytlové,“ řekl ten nejprotivnější potkan.

„Jen se podívejte na tu ufňukanou lištičku a na ty mrňavé myši!“

Lenka, Eda, Filip a myšáci se třásli strachy, když je potkaní banda obklíčila.



Potkani si vůbec nevšimli Ondřeje, který se pomalu blížil po cestičce. Ondřej zpozoroval, že se vpředu něco děje. Chtěl se přidat.

Zabručel, zafuněl, postavil se v celé své výšce, aby přivítal nové kamarády tím největším a nejširším medvědí úsměvem...

„To je chlupatý medvěd!“ vyvířskl potkan.



„Pomoc! To je strašlivý medvěd! Rychle utíkejte! Velký, děsivý, chlupatý medvěd grizzly!“

Hnusní potkani utekli tak rychle, co jim jejich hubené nožičky stačily.

„Ale já vás chtěl jen pozdravit,“ volal Ondřej.

Když se Ondřej otočil, začali všichni spolužáci jásat.

„Ondřej je chlupatý medvěd,“ volali. „Ondřej je děsivý medvěd,“ skandovali. „Jsme tak rádi, že je Ondřej náš medvěd grizzly!“

Ondřej stydlivě zabručel. „Když už jste jednou medvěd,“ řekl klidně, „tak je nejlepší být chlupatý, děsivý grizzly!“

Příští den ve škole se zvířátka nemohla dočkat, až paní učitelce vylíčí, jak je Ondřej zachránil před strašnou potkaní bandou.

„No, Ondřeji!“ řekla paní učitelka. „To jsi ale moc hodný medvěd!“

Když se jim paní učitelka chystala číst, všichni spěchali, aby se kolem ní sesedli. Jenomže jakmile se Ondřej usadil, už moc volného místa nezbývalo.

Ostatním ve třídě to ani trochu nevadilo...Konečně měl každý měkké a teplé místečko k sezení!



Úkol č. 1: Zaječka Lenka přivedla před školu všechny své sourozence. Spoj zajičky od nejmenšího k největšímu.

